

Људска свест — нека ми о прости читаоци што се удаљавам од предмета — је највећа чинилица; она ће срушити Немачку, која је војнички врло спремна.

Што се тиче Аустрије њој апсолутно недостаје овог моћног подстrekача, а то је јаједничка душа једног народа.

На први поглед могло би се рећи да за аустријску војску, да је то војска, којој се треба дивити, која је потпуно дисциплинована и уређена само кад не било ратова.

То је војска за мирно доба изванредна, јер се само војска, састављена од једне народности, може борити до последњег метка и до последњег човека.

Аустријанци, немајући прилике да руше катедrale и историјске музеје као Немци, свете се због надмоћности српске се кући прса српским женама, које су силовали. Они се још свете тиме, што објављују лажне те-

леграме, у којима се вели да је морал у српској војсци по колебан, да колера бесни у њеним редовима, да су се неки пукови побунили итд. итд.

Аустријанци су се од увек више одликовали у лагању него на бојном пољу.

Малена српска војска, која је у нереду, како веле аустријанци, која је десеткована од епидемије и у којој избијају побуне, задаје свакога дана нове поразе великој и беспрекорној аустријској војсци, и не треба се чудити, ако она кроз неколико дана уђе триумфално у Сарајево, с надом да уђе у Буџим Пешту.

Како се за Аустрију да је она увек далеко од војске и идеје. Садашњи рат убрзање морално дискредитовање и материјално пропадање а малена Србија узеће велико учешће у овом делу историјске правде.

Дневне вести

Стављен у пензију

На предлог Министра Војног стављен је у пензију на основу члана 22 закона о устројству војске пешадијски мајор г. Андрија Лазаревић.

Погинули активни официри

Опште одељење Министарства Војног објавило је да су у српско-аустријском рату погинули ови активни официри:

Пешад. мајори: Светислав Марковић и Велимир Чекеревац.

Пешад. капетан I кл. Јован Вукотић.

Пешад. капетан II кл. Илија С. Матијевић и Владимир Ж. Јотић.

Пешад. поручници: Цветко Константиновић (рађен и од ране умро), Јарко Диковић и Митар Митровић.

Пешад. потпоручници: Радосав З. Стојанчевић, Војислав Бабић, Илија Ж. Станић, Павле Перишић, Војислав Т. Тодоровић, Драгутин Миленовић и Спасоје Вукашиновић.

† Адвокат Крчевчинац

У последњим борбама на Дрини погинуо је Славко Крчевчинац адвокат из Београда и ар-п

тиљерски поручник. Покојни Крчевчинац био је један од најбољих млађих адвоката.

Слава му и вечан помен!

Погинули резервни официри

У последњим борбама у српско-аустријском рату погинули су ови резервни официри:

Пешад. мајор Евстатије Петровић.

Пешад. поручници Војислав Ристићевић (рађен и од ране умро), Радомир Ђ. Миловановић, Јеротије Раковић, Станојло П. Миловановић и Петар К. Весић.

Пешад. потпоручници Живорад С. Милутиновић, Душан М. Обрадовић и Тома Младеновић.

Рањени официри

У борбама на Дрини рањени су ови официри: г.г. Коста Антонић пешадијски капетан, Радомир Тодоровић, Живота Јовановић и Стеван Трифунац, пешадијски потпоручници.

Несрећан случај

Јуче око 11 сати пре подне експлодирала је једна граната у дворишту Управе вароши Београда. Граната је експлодирала услед тога, што су два војника покушала да истражују узрок зашто није експлодирала. Један је војник остао на месту мртв, а други је тешко повређен.

После овога случаја грађанство зна како треба да се управља.

Ситуација на ратиштима

— Према досадашњим телеграмима —

Београд, 15. септембра

На нашем ратишту настало је мало затишје. Аустријанци не ударају никде јаче, а и наше трупе првидно мирују. Али је ипак вероватно да се наше трупе стајају да искористе своје победе на Дрини и да према томе врше извесна кретања. Има већ неколико дана како је Београд миран од потешких граната са Бежаније, те се да закључити, да су ти тешки топови премештени са тих положаја.

На француском бојишту нема великих промена: Французи напредују полако или стално. Немци су на неколико места покушали контранападе, али су одбијени са губицима; нарочито им је страдао 14. корпус.

Белгијанци су заробили један окlopљени војни воз са 2000 Немаца. Један Цепелин бацио је у Остенде три бомбе и убио једно пасето.

У Галицији Руси настављају да гоне потучене Аустријанце. Из источне Пруске нема вести.

Ситуација је веома добра.

Из Румуније

— Жито за Немачку —

У румунским економским круговима настало је забринутост због велике куповине жита у Румунији од стране Немачке и Аустрије.

Под-шef аустро-угарске интендантуре дошао је у том циљу у Буковец, а сем тога и фон-Биш, немачки министар заузима се за куповину жита за Немачку.

Купљено је за неколико дана близу 10.000 кгр. жита. Зар се не треба плашити да ћемо ми и наша војска, продајући жито Аустријанци и Немцима, останти и сами без жита.

У сваком случају резултат ове куповине је знатно повећање цене житу.

Аустријски јади

— Почетак свршетка. —

Петроград, 13. септ.

У Кракову је међу становништвом завладала страшна паника становништво бежи из вароши остављајући све своје имање.

Аустријски главни штаб тражио је да му се пошље у помоћ још пет немачких корпуса, јер је иначе Галиција пропала.

У Бечу се очекује проклановање ратног стања, пошто полиција није у стању да сачува мир у престоници. Беч је препун рањеника.

Поглавља на „Пијемонт“ стаје један динар месечно.

порт, он га саслуша дижући обрве и мрдајући нервозно брковима, затим издаде неке хитне наредбе и одјаха пред свој шатор.

Пук се спремао за тежак марш.

II

У хладу старих растова, брезе и јасика на брегу изнад села седели су војници наше чете и одмарали се после напорног и тешког вежбања.

Пекло је јунско сунце и примило својим управним зрацима земљу; далеко доле испод наших ногу протезала се тучна поль на којима се златило једро класе и повијало као текши таласи под дахом поветара.

Било је подне.

Прашљивим друмом промицала су рабаџијска кола са досадном шкрипом носећи робу у удаљену паланку, а у колима под кровом од асура дремале су рабаџије, малаксаје од сунчане жеље и запаре. Крај пута, ужбунивома трна и глога, испреплетаним густом врежком купина, зацвркнути би опуштени крила врапци или по који цвр-

чак. Издалека би допрло по који пут тужно блејање овација и звек мединице.

Раскопчаних блуз, потуривши шињер под главу, лежали су војници на меком влажном липшти, скlopљених очију на преклих жила и зајапурина лица.

Крај једног лепо прerezаног пања, на коме се познаваху скршти, грагови тестере, чувао је трубач Сретен, туривши браду међу обе шаке, и пригушући јаја испод њима.

— „А имаш ли ти деце, каплар-Станисаве?“

— „Јок, вала! Нисам ожењен. Ја се, знаш, пуштам сад на јесен кући, а отац ми јавља да ми је нашао девојку. Него ја више волео овако, цео свет је твој, брате!“

— „Молим те јави и за осуство. Моли ју командира, он је добар човек знаш и сам, — неке мести само пет дана да обиђем кућу и да видим дете, а и имањце нам је повелико, па да се бар штогод привреди.“

Каплар је завршавао писмо.

— „Сад хитам да поздравим оца, моју нану, малог сина Бошка, стрину Анђу и чика Саву...“

— „Мети, Бога ти, поздрав и за њу, знаш ону моју, само ти нас затечу у добром здрављу...“

— Славе ти, капларе, напиши неке не брину ништа за мене.“

Реци да сам „таворију“ добро изучио а и штабац ме воле. А за мојега Бошка какви да сам молио да му дају по мало хлеба да једе нек се дете навикне и очврсне“.

Каплар озбиљан и влажан вуче писаљком по хартији.

— „А имаш ли ти деце, каплар-Станисаве?“

— „Јок, вала! Нисам ожењен. Ја се, знаш, пуштам сад на јесен кући, а отац ми јавља да ми је нашао девојку. Него ја више волео овако, цео свет је твој, брате!“

— „Молим те јави и за осуство. Моли ју командира, он је добар човек знаш и сам, — неке мести само пет дана да обиђем кућу и да видим дете, а и имањце нам је повелико, па да се бар штогод привреди.“

Каплар је завршавао писмо.

— „Сад хитам да поздравим оца, моју нану, малог сина Бошка, стрину Анђу и чика Саву...“

— „Мети, Бога ти, поздрав и за њу, знаш ону моју, само ти нас затечу у добром здрављу...“

— Славе ти, капларе, напиши неке не брину ништа за мене.“

Каплар Станисав је ревносно записивао да безазлене жеље просте и сељачке душе.

Над нашим главама шуштало је лишће и шуморило своју већину, једнолику песму; из средине шуме допирали су звуци секире о дрво, а кроз збијене и испрелептане грane блиску би по који зрак врелога сунца и обасјавао би уморна и прашљива лица изнурених војника.

III

Иза црних планинских врхова сунце је бацало своје по

следње зраке на уграђану земљу, када је поднаредник из штаба идући до чете по логору, раздавао писма војницима.

Било је једно за Сретена.

Жељно је цепао прљави за-

вој, за који му се чинило да

да му доноси мирис покошеног се-

на са сеоских ливада, свежину

брзовых шума и топлину ро-

дитељских недара. Наслоњен на

једно дрво, пажљиво је читao

сваку реч. Но одмах после

првих редова руке му задрхаше,

учини му се да се